

Kraków, 6 kwiecień 2021 r.

Michał Siemaszko
Królewska 51
30-081 Kraków
PESEL: 79020703512
email: mhsiemaszko@7thraylabs.com

Sąd Okręgowy w Krakowie
I Wydział Cywilny
ul. Przy Rondzie 7
31-547 Kraków

Sygn. akt: I C 2634/20

Z A Ż A L E N I E

na postanowienie z dnia 10 grudnia 2020 r., wydane przez Sąd Okręgowy w Krakowie, I Wydział Cywilny, w sprawie sygn. akt IC 2634/20, doręczone dnia 29 marca 2021 r.

Działając w imieniu własnym, na podstawie art. 394^{1a} k.p.c., niniejszym:

- I. **Zaskarżam** w całości postanowienie z dnia 10 grudnia 2020 r., wydane przez Sąd Okręgowy w Krakowie, I Wydział Cywilny, w sprawie sygn. akt IC 2634/20, doręczone dnia 29 marca 2021 r.
- II. **Zarzucam** rażącą i mającą istotny wpływ na treść w/w postanowienia obrazę przepisów postępowania oraz błędy w ustaleniach faktycznych, obszernie rozwinięte w uzasadnieniu niniejszego zażalenia, w tym m.in.:
 - 1) Obecnie, równoległe do niniejszej, prowadzone są dwie inne sprawy zainicjowane przez powódkę, gdzie te same roszczenia są podnoszone – tj. sprawa Sygn. akt II K 322/20/N (Sąd Rejonowy dla Krakowa Nowej-Huty) oraz Sygn. akt PR 2 Ds 281.2020 (Prokuratura Rejonowa Kraków Nowa-Huta); powódka musiałaby wycofać wskazane sprawy najpierw chcąc dochodzić tych samych roszczeń na gruncie niniejszego pozwu.
 - 2) Na rozprawie dnia 23 listopada 2020 r. w sprawie sygn. akt II K 322/20/N (Sąd Rejonowy dla Krakowa Nowej-Huty) zaproponowałem powódce usunięcie wybranych materiałów z serwisu <https://not.surgery/> – wszystkich oprócz zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z dnia 6 lutego 2019 r. oraz dowodów do niego dołączonych – pełnomocnik m. Hudyki jednak nie zgodziła się na to; jak wskazałem, do czasu przeprowadzenia rzetelnego śledztwa w

- sprawie wydarzeń stycznia 2014 r., w tym wyjaśnienia roli powódki w tych wydarzeniach, nic więcej nie mogę zaproponować i na nic więcej się nie zgodzę.
- 3) Od wydarzeń stycznia 2014 r. w 4 różnych sprawach karnych z zawiadomień składanych przeze mnie wątek roli powódki się przewijał, jednak z nieznanymi mi przyczyn dla żadnego z moich zawiadomień do dziś dnia nie zostało wszczęte i przeprowadzone rzetelne śledztwo – to Państwo Polskie ponosi winę za zaniechania i błędy, nie ja, i to Państwo Polskie koszty tych zaniechań i błędów poniesie.
 - 4) Dowody dołączone do zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez powódkę, M. Hudykę, z dnia 6 lutego 2019 r. to m.in. dokumentacja medyczna w 100% potwierdzająca poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała oraz uwierzytelniona przez specjalistów informatyki śledczej komunikacja z tego okresu, w tym komunikacja z powódką z wskazanego okresu – której oryginalnie zaplombowane kopie okazałem na rozprawie dnia 23 listopada 2020 r. przed Sądem Rejonowym dla Krakowa Nowej-Huty).
 - 5) Stanowisko i twierdzenia Moniki Hudyki – w tym m.in. jakoby Monika Hudyka nie miała nic wspólnego z wydarzeniami stycznia 2014 r. – stoją w kompletnej sprzeczności z okolicznościami, dowodami oraz i przede wszystkim z dotychczasowym stanowiskiem krakowskich organów procesowych, ew. jest próbą manipulowania faktami i dowodami, jest niebezpieczne i rodzi bardzo poważne konsekwencje; jednocześnie powoduje takie sytuacje jak obecna, gdzie pomimo tego, iż moje zachowanie wobec Moniki Hudyki jest w pełni uzasadnione na gruncie art. 25 § 1, 2a i 3 k.k. oraz art. 213 § 2 k.k., to Monika Hudyka, w kompletnej sprzeczności z w/w okolicznościami i dowodami, ma czelność wobec mnie stawiać zarzuty – nie byłoby art. 25 k.k. i paragrafów w nim zawartych, w tym art. 25 § 3 k.k., gdyby w jakikolwiek sposób było dopuszczalne pomijanie okoliczności działania w obronie koniecznej, czy art. 213 § 2 k.k. gdyby rozgłaszanie prawdziwych zarzutów było karalne.
 - 6) Nie jest przestępstwem głosić prawdę a z uwagi na poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała w sytuacji zagrożenia dla mojego życia i zdrowia mam pełne prawo publikować w pełni weryfikowalne dowody dot. w/w okoliczności, w sytuacji uporczywego i bezprawnego wielokrotnego odmawiania mi przez organy procesowe przeprowadzenia rzetelnego postępowania i

wskazania sprawcy, tym samym umożliwienia egzekwowania odszkodowań za ogromne szkody jakie poniosłem i przeprowadzenia niezbędnych operacji celem przywrócenia funkcji i formy ukł. moczowego, płciowego i nerwowego mojego ciała.

III. **Wnoszę** o:

- 1) uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości,
- 2) zasądzenie od Powódki na rzecz Pozwanego zwrotu kosztów postępowania

UZASADNIENIE

I.

1. Istnieją bezsporne dowody na popełnienie przestępstwa wobec mojej osoby w styczniu 2014 r., w tym m.in. dokumentacja medyczna w 100% potwierdzająca poważne i trwałe uszkodzenie najbardziej intymnych części mojego ciała, tj. ran kłutych w lewej pachwinie oraz bezpośrednio z nimi powiązanego uszkodzenia ukł. płciowego, moczowego i nerwowego – w tym wyniki badań zaawansowanej diagnostyki obrazowej (Tomografia Komputerowa, Rezonans Magnetyczny ukł. nerwowego, Optyczna Koherentna Tomografia, USG ukł. nerwowego i inne) oraz orzeczenia lekarzy specjalistów neurologii, urologii, radiologii, medycyny nuklearnej i chirurgii plastycznej – jak również zabezpieczona przez informatyków śledczych komunikacja elektroniczna z okresu od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. oraz szereg innych.
2. Poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała nie występowało przed wydarzeniami stycznia 2014 r., kiedy to leczyłem się tylko i wyłącznie na kandydozę ukł. pokarmowego – nie posiadałem żadnych ran czy blizn na ciele a mój ukł. moczowy, płciowy i nerwowy były w pełni sprawne – w związku z czym wydarzenia stycznia 2014 r. w lokalu przy ul. Szymanowskiego 5/10 w Krakowie, wynajmowanym od Jakuba Szweca, są jedyną i bezpośrednią przyczyną poważnego i trwałego uszkodzenie mojego ciała.
3. Ok. 3 tygodnie po wydarzeniach stycznia 2014 r., w wyniku których doznałem poważnego i trwałego uszkodzenia mojego ciała, dnia 3 lutego 2014 r. nagle skontaktowała się ze mną Monika Hudyka–osoba wcześniej mi nie znana–

wysyłając mi zaproszenie do „grona znajomych” poprzez portal społecznościowy Facebook, twierdząc, że widzieliśmy się wcześniej w „Leśne Spa” (Kraków, ul. Gajowa 16), gdzie ponoć pracowała a ja kilkakrotnie korzystałem z sauny parowej i fińskiej—ja jednak nigdy wcześniej jej nie widziałem.

4. Z uwagi na stan mojego zdrowia w związku z wydarzeniami stycznia 2014 r., a przede wszystkim konieczność przygotowania i złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa dot. tychże wydarzeń, na zaproszenie Moniki Hudyki odpowiedziałem dnia 27 lutego 2014 r. a dopiero na początku marca 2014 r. po raz pierwszy spotkałem się z Moniką Hudyką, po złożeniu zawiadomienia dnia 28 lutego 2014 r.
5. Pomimo tego, iż nigdy wcześniej nie miałem z Moniką Hudyką nic wspólnego, podczas ok. 10 spotkań przez okres tylko ok. 2 tygodni w marcu 2014 r., Monika Hudyka kilkakrotnie twierdziła, że „jest moją kobietą” i „kocham mnie” – na co dowodem jest m.in. zabezpieczona przez informatyków śledczych komunikacja SMS z tego okresu.
6. Monika Hudyka zachowywała się i mówiła do mnie jakbym miał ją znać, a biorąc pod uwagę jej twierdzenia, jak również jej stan psychiczny przy naszych spotkaniach, tj. otępienie, strach, łzy w oczach kilkakrotnie, itd., wydawała się być niezrównoważona psychicznie—na co dowodem jest również dostarczony w złożonych wnioskach dowodowych fragment konwersacji z Moniką Hudyką z marca 2014 r., w której Monika Hudyka przyznała się do zaburzeń psychicznych, w tym „pogranicznego zaburzenia osobowości borderline”, oraz leczenia się u psychologa.
7. Biorąc pod uwagę okoliczności w jakich Monika Hudyka zainicjowała spotkanie ze mną raptem 3 tygodnie po wydarzeniach stycznia 2014, a przede wszystkim zachowanie Moniki Hudyki, które wywołało u mnie mocne podejrzenia co do popełnienia przez Monikę Hudykę przestępstwa wobec mojej osoby lub współudziału Moniki Hudyki w przestępstwie popełnionym wobec mojej osoby w styczniu 2014 r. oraz celu spotkań zainicjowanych przez Monikę Hudykę jako próby odciążenia swojej osoby z odpowiedzialności karnej lub ukrycia tego przestępstwa, począwszy od drugiej połowy marca 2014 r. kilkakrotnie dałem Monice Hudyce do zrozumienia, że nie chcę się z nią spotykać – m.in. w wiadomościach SMS zabezpieczonych przez informatyków śledczych.

8. Następnie wielokrotnie dawałem Monice Hudyce do zrozumienia aby zaprzestała kontaktować się ze mną, jednak do dziś dnia nie zostało to zrozumiane a osoba ta wielokrotnie w wiadomościach i telefonach do mnie – niektórych o godz. 2giej w nocy – wypisywała i wypowiadała obraźliwie, pomawiające treści w stosunku do mojej osoby, twierdząc że „tylko chciała mnie zaprowadzić do lekarza psychiatrii”, że „mam schizofrenie”, że „bardzo źle ją potratowałem”, itp. – kompletnie wbrew temu co rzeczywiście miało miejsce, tj. gdzie mój kontakt z tą osobą był bezpośrednio zainicjowany przez Monikę Hudykę, był wyłącznie fizyczny, wyłącznie na płaszczyźnie seksualnej, i miałem wszelkie prawo zerwać kontakt z Moniką Hudyką biorąc pod uwagę w/w okoliczności, ponadto i co najważniejsze to Monika Hudyka miała i ewidentnie nadal ma zaburzenia psychiczne – o których leczeniu u siebie wprost mówiła w rozmowach ze mną jeszcze marcu 2014 r.; podejrzewam również, iż te same obraźliwe, pomawiające wobec mojej osoby treści Monika Hudyka przekazywała innym, postronnym osobom, jednocześnie do dziś dnia próbując zaprzeczać – nie mając do tego jakichkolwiek uprawnień czy dowodów, które mogłyby w jakikolwiek sposób podważyć w pełni weryfikowalne dowody dostarczone przeze mnie – iż wydarzenia stycznia 2014 r. spowodowały poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała.
9. Okoliczności w jakich Monika Hudyka nawiązała ze mną kontakt, jej zachowanie w trakcie naszych spotkań, następnie nękanie i pomówienia na jakie Monika Hudyka wielokrotnie pozwoliła sobie wobec mnie – dosłownie, próbowanie zaprzeczania tego co rzeczywiście się wydarzyło, wmawiania czegoś co nigdy nie miało miejsca czy chorób których nigdy nie miałem i nie mam – są powodem mojego narastającego wzburzenia, w tym agresji słownej i są to zachowania w pełni usprawiedliwione okolicznościami w których doznałem poważnego i trwałego uszkodzenia mojego ciała, której to przemocy fizycznej Monika Hudyka się dopuściła lub w której współuczestniczyła, oraz przemocy psychicznej, której Monika Hudyka dopuszcza się wobec mnie do dziś dnia. Moje zachowanie jest dosłownie wyrażone zapisem art. 25 § 3 k.k. i jest tym bardziej usprawiedliwione biorąc pod uwagę, iż to same organy procesowe wielokrotnie jasno dały mi do zrozumienia, że sprawa wydarzeń stycznia 2014 r. jest bezpośrednio połączona z osobą Moniki Hudyki, w tym m.in.:
- (a) **trzykrotnie** dołączając do akt sprawy sygn. akt 2 Ds. 385/14 (Prokuratura

Rejonowa Kraków-Krowodrza w Krakowie), dotyczącej zawiadomienia z dnia 28 lutego 2014 r., moje zawiadomienia z dnia 9 stycznia 2018 r. i 11 grudnia 2018 r. – w których osoba Moniki Hudyki była wskazana jako podejrzana o popełnienie czynów karalnych wobec mojej osoby – jak również zawiadomienie z dnia 6 lutego 2019 r. o popełnieniu przestępstwa z art. 156 §1, art. 158 §, art. 159, art. 193, art. 233 § 1, art. 234, art. 236 § 1, art. 238, art. 239 § 1, art. 258 § 1 k.k. przez Monikę Hudykę, absurdalnie uznając je za wniosek o wszczęcie śledztwa w sprawie sygn. akt 2 Ds. 385/14, pomimo tego iż:

- zawiadomienia te dotyczą zupełnie innych czynów popełnionych przez zupełnie inne osoby
- postępowanie w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 z zawiadomienia z dnia 28 lutego 2014 r. nigdy nie było prowadzone przeciwko żadnej konkretnej osobie–zostało zakończone odmową wszczęcia śledztwa po przeprowadzeniu czynności niewykraczających poza fazę in rem–tym samym brak jest tożsamości podmiotowo-przedmiotowej
- co najważniejsze, jedynie przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. zostało ujęte w postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 14 kwietnia 2014 r. jak i w zawiadomieniu z dnia 28 lutego 2014 r., a przestępstwa wskazane w zawiadomieniach z dnia 9 stycznia 2018 r., 11 grudnia 2018 r. oraz 6 lutego 2019 r. – tj. czyny z art. 156 §1, art. 158 §2, art. 159, art. 193, art. 233 §1, art. 234, art. 236 §1, art. 238, art. 239 §1 oraz art. 258 §1 k.k. jak i inne – pominięte
- czyny jak i zdarzenia historyczne, wskazane w zawiadomieniach z dnia 9 stycznia 2018 r., 11 grudnia 2018 r. oraz 6 lutego 2019 r., nastąpiły wiele tygodni, miesięcy i lat po wydarzeniach stycznia 2014 r., których postępowanie w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 dotyczyło, nie mogły być więc przedmiotem zainteresowania i prawnokarnego odniesienia w postępowaniu z zawiadomienia złożonego dnia 28 lutego 2014 r.
- postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie sygn. akt. 2 DS 385/14, będące pismem procesowym w postępowaniu karnym, nigdy nie zostało mi prawidłowo doręczone – wg. pełnomocnictwa, którego udzieliłem, pracownicy firmy Polskie Centrum

Usług Sp. z o.o. nie zostali upoważnieni do odbioru przesyłek od organów procesowych a jedynie organów administracji publicznej – w tym organów podatkowych i skarbowych oraz sądów – a prokuratura nie jest organem administracji publicznej, lecz organem ochrony prawnej, co wynika z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 z późn. zm.; por. postanowienie WSA w Warszawie z 9.03.2015 r., IV SAB/Wa 24/15); ponadto, organy procesowe następnie odmówiły mi poprawnego doręczenia tej decyzji, tym samym zażalenia od tej decyzji nigdy nie mogłem wnieść

(b) **dwukrotnie** umarżając i odmawiając wszczęcia postępowania w sprawach z zawiadomień Moniki Hudyki przeciwko mojej osobie w 2015 r. (sygn. akt. MKHD-1376/15/TW, Komisariat VI Policji w Krakowie) i 2019 r. (sygn. akt PR 2 Ds 1146.2019, Prokuratura Rejonowa Kraków Nowa-Huta w Krakowie) na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k, jasno twierdząc, iż moje zachowanie w stosunku do Moniki Hudyki nie stanowi czynu zabronionego, ponieważ dokładnie tak jest i właśnie art. 25 § 3 k.k. jasno definiuje jak w takich sytuacjach mam pełne prawo się zachować w stosunku do osoby, która popełniła czy jest zamieszana w popełnienie przestępstwa wobec mojej osoby.

10. Intencja upubliczniania materiałów zebranych dotychczas w serwisie internetowym <https://not.surgery/> jest wyrażona w tytule na pierwszej stronie serwisu, tj. „Celem wyjaśnienia i zadośćuczynienia” – nigdy w serwisie internetowym <https://not.surgery/> nie publikowałem żadnych gróźb karalnych wobec Moniki Hudyki czy kogokolwiek innego a serwis ten nigdy by nie powstał i nie musiałbym upubliczniać tych materiałów gdyby przestępstwa jakich dopuszczono się wobec mnie zostały poprawnie wyjaśnione i szkody zadośćuczyniono, co jak dotychczas nie nastąpiło

Stanowisko i twierdzenia Moniki Hudyki – w tym m.in. jakoby Monika Hudyka nie miała nic wspólnego z wydarzeniami stycznia 2014 r. – stoją więc w kompletnej sprzeczności z w/w okolicznościami, dowodami oraz i przede wszystkim z dotychczasowym stanowiskiem krakowskich organów procesowych, ew. jest próbą manipulowania faktami i dowodami, jest niebezpieczne i rodzi bardzo poważne konsekwencje. Jednocześnie powoduje takie sytuacje jak obecna, gdzie pomimo

tego, iż moje zachowanie wobec Moniki Hudyki jest w pełni uzasadnione na gruncie art. 25 § 1, 2a i 3 k.k. oraz art. 213 § 2 k.k., to Monika Hudyka, w kompletnej sprzeczności z w/w okolicznościami i dowodami, ma czelność wobec mnie stawiać zarzuty – nie byłoby art. 25 k.k. i paragrafów w nim zawartych, w tym art. 25 § 3 k.k., gdyby w jakikolwiek sposób było dopuszczalne pomijanie okoliczności działania w obronie koniecznej, czy art. 213 § 2 k.k. gdyby rozgłaszanie prawdziwych zarzutów było karalne.

Nie jest przestępstwem głosić prawdę a z uwagi na poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała w sytuacji zagrożenia dla mojego życia i zdrowia mam pełne prawo publikować w pełni weryfikowalne dowody dot. w/w okoliczności, w sytuacji uporczywego i bezprawnego wielokrotnego odmawiania mi przez organy procesowe przeprowadzenia rzetelnego postępowania i wskazania sprawcy, tym samym umożliwienia egzekwowania odszkodowań za ogromne szkody jakie poniosłem i przeprowadzenia niezbędnych operacji celem przywrócenia funkcji i formy ukł. moczowego, płciowego i nerwowego mojego ciała.

II.

Cytując wystąpienie Zespołu Prawa Karnego Rzecznika Praw Obywatelskich skierowane do Prokuratora Regionalnego w Krakowie z dnia 19 lipca 2018 r.:

*(...) Niemniej jednak już wstępna analiza wniosku i załączonej do niego korespondencji oraz przekazanych Rzecznikowi kopii dokumentów dot. omawianej sprawy nasuwa pewne wątpliwości. Chociażby **proste porównanie treści sentencji postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa 2 Ds. 385/14 Prokuratury Rejonowej Kraków-Krowodrza w Krakowie z zawiadomieniem Pana SIEMASZKO z dnia 9 stycznia 2018 roku o popełnieniu różnych przestępstw – skierowanych głównie przeciwko zdrowiu – wskazuje, iż te czyny nie były w ogóle przedmiotem zainteresowania i prawnokarnego odniesienia się w sprawie 2 Ds. 385/14. Bezspornie, bowiem odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie doprowadzenia Pana SIEMASZKO podstępem w Krakowie, w styczniu 2014 roku do obcowania płciowego – tj. o czyn zabroniony określony w art. 197 § 1 kk. Co więcej podstawą prawną odmowy wszczęcia śledztwa było wskazanie braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu z art. 197 § 1 kk. Wobec tego skoro zainteresowany utrzymuje, że istnieją nowe okoliczności,***

bądź nawet dowody mające jakikolwiek związek z zakończonym postępowaniem przygotowawczym, to, co najmniej zasadnym byłoby uzupełniające, dokładne przesłuchanie pokrzywdzonego w tej materii.

Być może rozważenia wymaga także uzyskanie fachowej, specjalistycznej oceny biegłego lekarza sądowego, co do wskazywanych przez Pana SIEMASZKO kwestii. Tym bardziej, iż w przypadku postępowań karnych dotyczących zwłaszcza przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, ale także przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, inicjatywa dowodowa podejmowana z urzędu, w zakresie dążenia do ustalenia istotnych okoliczności winna być szczególnie dogłębna. Natomiast poczynione ustalenia dowodowe oceniane bardzo wnikliwie, pod kątem dalszego ich wykorzystania i zweryfikowania – czy w grę może wchodzić czyn zabroniony oraz jakie są możliwości jego wykrycia. Ma to ogromne znaczenie, gdyż zapadające w tego typu sprawach rozstrzygnięcia spełniają nie tylko funkcję procesową, ale także budują autorytet organów je wydających, kształtując zarazem przekonanie o godziwym i obiektywnym załatwieniu sprawy. Co prawda obecne przepisy proceduralne nie wymagają już "wszechstronnego" wyjaśnienia sprawy, nie oznacza to jednak, iż kodeks postępowania karnego dopuszcza pominięcie wyjaśnienia istotnych jej okoliczności. Niewątpliwie wskazać należy, że trafność i poprawność decyzji merytorycznej kończącej postępowanie przygotowawcze warunkowana jest na tyle starannym wyjaśnieniem sprawy, które obiektywnie pozwoli na potwierdzenie, czy zaistniało przestępstwo, przyjęcie prawidłowej kwalifikacji czynu i rozstrzygnięcie, czy w istocie możliwe jest umorzenie postępowania przygotowawczego, czy też zachodzi potrzeba wniesienia aktu oskarżenia. (...)

Pomimo istotnych różnic w tożsamości czynów – rodzajowo i temporalnie odrębnych, popełnionych przez inne osoby w innym czasie – oraz powoływania nowych i istotnych dowodów – w tym m.in. dokumentacji medycznej w 100% potwierdzającej poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała, uwierzytelnionej przez specjalistów informatyki śledczej komunikacji z tego okresu, i szeregu innych – w każdym ze składanych przeze mnie zawiadomień, krakowskie organy procesowe każde z zawiadomień interpretowały jako wnioski o wszczęcie śledztwa w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14, jednocześnie niedorzecznie twierdząc, iż dowody m.in. potwierdzające poważne i trwałe uszkodzenie

najbardziej intymnych części mojego ciała nie są wystarczające aby podjąć śledztwo w tej sprawie na nowo.

Wyrażanie błędnych poglądów prawnych przez organy procesowe – w tym m.in. poprzez rażące wykroczenie poza granice wyznaczone przez tożsamość czynu i zdarzenia historycznego w związku z niespełnieniem kryteriów niezbędnych dla stwierdzenia ich tożsamości, takich jak podmiot czynów, sposób działania sprawcy, przedmiot ochrony, czas i miejsce popełnionych czynów a przede wszystkim charakter i rozmiar skutku powstałego z poszczególnych zachowań i całokształtu zachowania – oraz ignorowanie kluczowych dowodów – co samo w sobie, wg orzecznictwa ETPC (Europejskiego Trybunału Praw Człowieka), jest pomyłką (*miscarriage of justice*) dającą podstawę do podjęcia postępowania na nowo w celu jej naprawienia, jednocześnie uniemożliwia wydanie jakichkolwiek postanowień mających cokolwiek wspólnego z ustaleniem prawdy obiektywnej – jest wręcz działaniem dosłownie sprzecznym z rozumieniem dobra wymiaru sprawiedliwości. Przez pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości należy przede wszystkim rozumieć potrzebę ustalenia prawdy obiektywnej (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2002 r., I KZP 26/02). Podobne zdanie wyraził Trybunał Konstytucyjny w motywach wyroku z dnia 22 listopada 2004 r. (SK 64/03), podając, że dobrem wymiaru sprawiedliwości na gruncie procesu karnego jest „*poszukiwanie prawdy o popełnionym czynie i jego sprawcy*”.

Jest niezmiernie trudno ocenić w/w błędy i zaniechania organów procesowych w dotychczasowych postępowaniach inaczej jak kontynuowanie próby ukrycia przestępstw popełnionych wobec mojej osoby poprzez kompletne ignorowanie w 100% weryfikowalnych, wielokrotnie zgłaszanych dowodów oraz związku przyczynowo skutkowego, zaniechanie poprawnego rozpoznania czynów karalnych popełnionych wobec mojej osoby, następnie podejmowanie decyzji które w swojej istocie próbują w dalszym ciągu zaprzeczać zdarzeniom historycznym, których skutki do dziś dnia są dla mnie bardzo dotkliwe, czy wręcz o 180 stopni odwrócić zależności pomiędzy zdarzeniami historycznymi – w tym przypadku napadu, który był bezspornie bezpośrednim i dosłownym zagrożeniem dla mojego życia i zdrowia, a ja w wyniku napadu zdecydowanie mam pełne prawo bronić swojej osoby – i próbować w dalszym ciągu na mnie przerzucać odpowiedzialność za ogromne szkody, które to ja poniosłem – odpowiedzialność finansową, gdzie szkody sięgają setek tysięcy złotych, a teraz odpowiedzialność karną.

Zamiast sprawnego przeprowadzenia rzetelnego postępowania dowodowego i

dostarczenia kompletu informacji potrzebnych na przywrócenie stanu mojego zdrowia, to nie tylko narażanie mnie na dodatkowe szkody, ale dosłownie pogarszanie stanu mojego zdrowia z uwagi na wydatki jakie ponoszę w związku z trwającymi już blisko 6 lat błędami i zaniechaniami organów procesowych. Jest to przeciąganie w czasie tego co absolutnie musi zostać załatwione i generowanie dla mnie ogromnych kosztów, czyniąc dosłownie niemożliwym dla mnie zebranie odpowiednich kwot pieniężnych na przeprowadzenie chociażby operacji naprawy nerwów, której koszt wg wyceny z 2018 r. to 17 tysięcy EUR, nie wspominając o kosztach przywrócenia funkcji ukł. moczowego i płciowego.

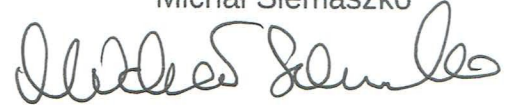
Kumulatywnie, jest to – oprócz przemocy fizycznej, w wyniku której doznałem trwałego uszkodzenia ciała – stosowanie wobec mnie przez funkcjonariuszy państwa polskiego przemocy psychicznej przez ponad 6 lat już.

III.

Biorąc pod uwagę w/w całokształt okoliczności, oparty na w pełni weryfikowalnych dowodach, zgodnie z treścią z art. 25 § 1, 2a i 3 k.k., działając w obronie koniecznej pod wpływem strachu i wzburzenia, usprawiedliwionymi okolicznościami przestępstwa popełnionego na mojej osobie, w którym to przestępstwie Monika Hudyka współuczestniczyła lub które popełniła, moje zachowanie jest w pełni usprawiedliwione i nie stanowi czynu zabronionego a publikowanie treści dowodów załączonych do składanych zawiadomień nie ustanie do czasu wyjaśnienia wydarzeń stycznia 2014 r. i rozliczenia szkód poniesionych przeze mnie.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak w petitum.

Michał Siemaszko

W załączeniu:

- 1) Tłumaczenie przysięgłe orzeczenia lekarskiego lekarza specjalisty neurologii i chirurgii plastycznej z konsultacji i badań, wraz z oryginałem
- 2) Obrazy kliniczne z badan i konsultacji z lekarzem specjalista neurologii i chirurgii plastycznej
- 3) Tłumaczenie przysięgłe wyników badań USG ukł. nerwowego, wraz z oryginałem
- 4) Zdjęcia z badań USG ukł. nerwowego
- 5) Podsumowanie badania Optycznej Koherentnej Tomografii (OCT) blizn po ranach kłutych
- 6) Tłumaczenie przysięgłe wyników badań rezonansu magnetycznego ukł. nerwowego, wraz z oryginałem
- 7) Klatki z danych DICOM badań rezonansu magnetycznego ukł. nerwowego
- 8) Tłumaczenie przysięgłe wyników badań tomografii komputerowej, wraz z oryginałem

- 9) Tłumaczenie przysięgłe wyników badań USG ukł. moczowego, wraz z oryginałem
- 10) Wyniki badań USG ukł. moczowego, wykonanych 29 stycznia 2014 r., zaraz po wydarzeniach stycznia 2014 r.
- 11) Diagnozy i zalecenia wraz z rachunkami za lekarstwa przepisane przez lek. med. Andrzeja Gliwę (CM Intermed) podczas wizyt w maju, listopadzie oraz grudniu 2013 r.
- 12) Zaświadczenie, że kandydoza nie jest przyczyną zaobserwowanych obrażeń ciała i uszkodzenia ukł. moczowego, płciowego i nerwowego, wystawione przez lek. medycyny prowadzącego kurację na kandydozę w 2013 r.
- 13) Rachunek za badanie USG ukł. nerwowego w Wiedniu, Austrii
- 14) Rachunek za konsultacje z lekarzem specjalistą neurologii i chirurgii plastycznej w Wiedniu, Austrii
- 15) Rachunek za badanie tomografii komputerowej i rezonansu magnetycznego w Delhi, Indiach
- 16) Rachunek za badanie tomografii komputerowej w Wiedniu, Austrii
- 17) Turystyka medyczna – wiza do Indii (02.2018)
- 18) Turystyka medyczna – bilet lotniczy na przelot do Delhi, Indie (27.02.2018)
- 19) Turystyka medyczna – bilet lotniczy na przelot z Delhi, Indie (16.03.2018)
- 20) Turystyka medyczna – bilet na przejazd do Wiednia, Austrii (11.02.2018)
- 21) Turystyka medyczna – bilet na przejazd z Wiednia, Austrii (14.02.2018)
- 22) Turystyka medyczna – bilet na przejazd do Wiednia, Austrii (05.04.2018)
- 23) Turystyka medyczna – bilet na przejazd z Wiednia, Austrii (07.04.2018)
- 24) Turystyka medyczna – bilet na przejazd do Wiednia, Austrii (19.04.2018)
- 25) Turystyka medyczna – bilet na przejazd z Wiednia, Austrii (20.04.2018)
- 26) Protokół zabezpieczenia komunikacji SMS przez specjalistów informatyki śledczej, firmę Mediarecovery, wraz z fakturą i protokołem odbioru
- 27) Wiadomości SMS przychodzące z / wychodzące do nr. +48721030078, należącego do p. M. Hudyki, z okresu od 04/03/2014 do 30/03/2014, uwierzytelniona na potrzeby wykorzystania jako dowód przez specjalistów informatyki śledczej, firmę Mediarecovery
- 28) Pełniejsze zestawienie wiadomości SMS przychodzących z / wychodzących do nr. +48721030078, należącego do M. Hudyki
- 29) Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 3 lutego 2014 r. zainicjowała kontakt ze mną, w formie zrzutu ekranu
- 30) Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 3 lutego 2014 r. zainicjowała kontakt ze mną, w formie screencastów
- 31) Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 9 marca 2014 r., przyznała się do „pogranicznego zaburzenia osobowości – borderline” oraz leczenia się u psychologa, w formie zrzutu ekranu
- 32) Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 9 marca 2014 r., przyznała się do „pogranicznego zaburzenia osobowości – borderline” oraz leczenia się u psychologa, w formie screencastu
- 33) Wiadomość z dnia 8 kwietnia 2019 r. otrzymana od Moniki Hudyki, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
- 34) Wiadomość z dnia 1 lipca 2019 r. otrzymana od Moniki Hudyki, w oryginalnej wersji EML oraz

jako PDF

- 35) Wiadomość z dnia 17 lutego 2020 r. otrzymana od Moniki Hudyki, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
- 36) Wiadomość z dnia 11 kwietnia 2020 r. otrzymana od Moniki Hudyki – tytuł wiadomości odnosi się do tego, co przekazałem telefonicznie Monice Hudyce kilka minut wcześniej, gdy po raz kolejny, o 2giej w nocy, dzwoniła do mnie na nr +48 723 039 978, następnie przesała wiadomość po tym jak wypowiedziałem słowa z tytułu wiadomości i odłożyłem słuchawkę, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
- 37) Wiadomość z dnia 6 lipca 2020 r. otrzymana od Moniki Hudyki wraz z odpowiedzią przesłaną, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
- 38) „Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 197 §1 k.k.” z dnia 28.02.2014 r., przygotowane przez ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandrę Cempurę
- 39) Oryginalne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 197 §1 k.k., art. 156 k.k., art. 160 k.k. oraz art. 193 k.k., przygotowane przeze mnie i przesłane dnia 18 lutego 2014 r. do ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandry Cempury, drogą poczty elektronicznej
- 40) Oryginalne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 156 §1 k.k., art. 160 §1 k.k., art. 192 §1 k.k. oraz art. 193 k.k., przygotowane przeze mnie i przesłane dnia 18 lutego 2014 r. do ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandry Cempury, droga poczty elektronicznej
- 41) Wiadomość email z dnia 13 lutego 2014 r. przesłana do ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandry Cempury
- 42) Zdjęcie z akt sprawy 2 DS 385/14, tj. artykuł z Wikipedii na podstawie którego krakowskie organy ścigania wydały „opinię medyczną”
- 43) Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, z uzasadnieniem że to kandydoza jest przyczyną zaobserwowanego trwałego uszkodzenia ciała, z dnia 14.04.2014 r.
- 44) Potwierdzenie przyjęcia przesyłki poleconej z postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa, podpisanego przez osobę nieuprawnioną do jej odbioru
- 45) Umowa udostępnienia skrytki adresowej pod adresem ul. Karmelicka 55 w Krakowie, zawarta z przedstawicielem firmy Polskie Centrum Usług Sp. z o.o. p. Izabela Adamska w dniu 25.02.2014
- 46) Załącznik do umowy udostępnienia skrytki adresowej–Regulamin Świadczenia Usług
- 47) Załącznik do umowy udostępnienia skrytki adresowej–Pełnomocnictwo
- 48) Umowa współpracy z firmą Zerochaos, przez którą świadczyłem usługi informatyczne dla firmy ABB w Krakowie, z dnia 19.09.2013 r.
- 49) Dokumentacja dot. wyjazdu służbowego do siedziby firmy ABB w Zurychu, Szwajcarii, w dniach 16-18 grudnia 2014 r.
- 50) Wypowiedzenie umowy współpracy z firmą Zerochaos z dnia 11.02.2014 r.
- 51) Umowa wynajmu lokalu mieszkalnego przy ul. Szymanowskiego 5/10 w Krakowie
- 52) Wypowiedzenie umowy wynajmu lokalu mieszkalnego przy ul. Szymanowskiego 5/10 w Krakowie
- 53) Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z dnia 9 stycznia 2018 r.
- 54) Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z dnia 11 grudnia 2018 r.
- 55) Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 156 §1, art. 158 §, art. 159, art. 193, art. 233 § 1, art. 234, art. 236 § 1, art. 238, art. 239 § 1, art. 258 § 1 Kodeksu Karnego przez Monikę

Hudykę, z dnia 6 lutego 2019 r.

- 56) Wniosek o wydanie potwierdzenia złożenia zawiadomienia o przestępstwie w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, z dnia 14 lutego 2019 r.
- 57) Pismo z Prokuratury Okręgowej z dnia 7 marca 2019 r. w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, otrzymane przesyłką nie awizowaną
- 58) Pismo z Prokuratury Okręgowej z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, otrzymane przesyłką nie awizowaną
- 59) Wniosek o wydanie potwierdzenia złożenia zawiadomienia o przestępstwie w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, z dnia 6 maja 2019 r.
- 60) Wniosek o udostępnienie akt postępowania przygotowawczego w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, z dnia 6 maja 2019 r.
- 61) Wystąpienie Zespołu Prawa Karnego Rzecznika Praw Obywatelskich skierowane do Prokuratora Regionalnego w Krakowie, z dnia 19 lipca 2018 r.
- 62) Dwa wnioski dowodowe w sprawie sygn. akt II K 322/20/N z dnia 6 lipca 2020 r.
- 63) Wniosek o umorzenie postępowania w sprawie sygn. akt II K 322/20/N z dnia 12 września 2020 r.
- 64) Dwa wnioski dowodowe w sprawie sygn. akt PR 2 Ds 281.2020 z dnia 18 sierpnia 2020 r.
- 65) Wniosek o umorzenie postępowania w sprawie sygn. akt PR 2 Ds 281.2020 z dnia 12 września 2020 r.
- 66) Wniosek o wyłączenie funkcjonariusza Policji w sprawie sygn. akt PR 2 Ds 281.2020 z dnia 19 października 2020 r.
- 67) Wniosek o wyłączenie prokuratora w sprawie sygn. akt PR 2 Ds 281.2020 z dnia 19 października 2020 r.

